

Становище

на доц. Валентин Савчев, НБУ, София

за дисертационния труд на Венцислав Занков

Постмодерната теория не е за хора със слаби сърца. Тя е обезкуражаващо сложна и неясна, умишлено противоречива и непоследователна. Но пред тези, които са достатъчно смели да направят решителната крачка, постмодерната теория разкрива един завладяващ поглед към съвременния живот и мислене.

Дисертационният труд „Тялото на художника в изкуството на прехода” на Венцислав Занков е точно един нов поглед за ролята на изкуството в обществения живот, която има особено важно значение за развитието на определени тенденции в съвременното българско изкуство от края на ХХ и началото на ХХІ век. Новаторството се дължи на неговата лична опитност и практически усвоени знания и умения в процесите на изкуството на акционист, пърформар, концептуален артист. В този смисъл темата за присъствието на тялото не като фигура, а именно като тяло в теоретичен аспект не е изследвана в българското изкуствознание.

Венцислав Занков от дистанцията на времето прави опит да осмисли и теоретизира опитът на художници-артисти, използващи тялото си като поле на артистично действие, като средство и инструмент в своето творчество. Мястото и присъствието на тялото на художника в социално-политическия преход и неговото изкуство са ясно обозначени във времева рамка, наречена „преход”. В разработването на изследването на дисертационният труд, авторът анализира как и защо артистът чрез собственото си тяло се свързва в социално-политическото и художествено пространство, разбира го и го променя, гледна точка, която в свят без определени предпочитания ние непрекъснато търсим своята идентичност и значението на човешкото съществуване, индивидуално и общо.

Дисертационният труд на художника Венцислав Занков структуриран в пет глави, в които темата за тялото на художника се развива като се посочват и развиват формите на „проява” и „самоизследване”. Тези динамично обособили се форми на изкуство от втората половина на XX век най-често се свързват с тематизирането на тялото, художествените специфики от една страна на акцията, хепънинга и пърформънса, а от друга страна на бодиарта. Особено важна за съдържателната структура на дисертацията върху която изгражда своята интерпретация за изкуството на прехода се намира в главата със заглавие „Тялото, голото(съблеченото/ оголеното тяло). В дисертацията Венцислав Занков разсъждава за експерименталното творчество на отделни български художници върху въпроси като: виртуално тяло, тяло и консумация, тяло и технологии, биотяло, тяло и религия, тяло и пол, тялото между локалното и глобалното, тялото и ролевите идентичности, тялото и политическото. Именно в изборът на тези автори с различни творчески стратегии и изразни средства се проявява качеството на Венцислав Занков като художник с богат опит и изключителен анализаторски, творчески инстинкт.

Художникът Венцислав Занков респектира с богати и задълбочени теоретични познания в областта на визуалното изкуство. Авторът има своя личен принос в нашия художествен живот с творческите си прояви в съвременното българско изкуство, свързани с разбиране и осмисляне на възникването на бодиарта, хепънинга в промяната на обществено-политическата ситуация у нас и като отражение на художествените практики в западната художествена култура.

Подкрепям и смятам, че дисертационният труд „Тялото на художника в изкуството на прехода” на Венцислав Занков със своята тема като проблематика и качество е сериозен принос към историята на съвременното българско изкуство.

12 май 2013г.

/Доц.Валентин Савчев/